

CALEA SPRE FERICIRE

Cred că fiecare s-a oprit la un moment dat în viață, fie măcar pentru o clipă, din goana sa prin lume, spre a-și cerceta ființa ca să afle dacă a reușit să guste vreodată fericirea.

Cu siguranță i-au răspuns prima dată lacrimile și i-au arătat primul lui contact cu lumea văzută, mai târziu i-au arătat primul suspin din neputința de a se face înțeleș în absența cuvintelor, pe urmă fiecare durere, de la primul pas făcut pe pământ, până la fiecare colț de stâncă ce-i tăia calea în urcușul său spre desăvârșire.

Dezamăgit de lacrimile clipei ce i s-au etalat în *casa amintirilor* cred că fiecare a încercat să caute momentele însorite și le-a descoperit în zâmbetul cald al mamei, în leagănul copilăriei, în surâsul dragostei, în prăjitura pe care o gătea bunica, în fiecare mică sau mare realizare a vieții, dar a constatat că fericirea aceasta de-o clipă a fost și ea așa, doar o tristă umbră câștigată după o muncă istovitoare.

Am citit zilele acestea un material, bine realizat literar, în care un scriitor ce a mers la Biblioteca Melchiori pentru lectură și a avut neplăcerea de a se ciocni de un om supraponderal, îmbrăcat neglijent, care mirosea urât și care nu făcea nimic toată ziua decât să stea într-un colț și să anunțe închiderea sălii de lectură cu zece minute înaintea orei 18. Deranjat de mirosul aceluia angajat neglijent, scriitorul a fost de părere că acest fel de oameni trăiesc degeaba și ar fi mai bine să moară. La o primă privire de ansamblu asupra situației ai putea să fii de aceeași părere. Și pe mine mă scârbesc oamenii care stau toată ziua pe băncile din fața locuinței și își pierd timpul jucând table sau bârfind despre capra vecinului. De câte ori văd aceleași persoane, făcând același lucru mă întreb cum pot să trăiască acei oameni fără a face ceva util în viață. Eu când pierd timpul degeaba, de la prea multă oboseală, când se adună prea multe și am nevoie de o pauză, mă revolt pe mine însămi. Dacă analizezi aceeași situație ținând cont de faptul că toți suntem oameni, însă unii nu au înțeleș cum să fie utili asemenea prințului care nu a știut că în copacul din grădina vieții sale are o creangă de aur, nu a fost educat să descopere acest lucru „O creangă de aur în curte avea / Și Prințul, vai, Prințul nimic nu știa.“ (*Comoara ascunsă*, Radu Stanca) respingerea ce o simți față de acele persoane inutile se poate transforma în compasiune. În momentul în care reușești să citești dincolo de oglinda fiecărui lucru, o să înțelegi că în spatele imaginii, a lăzii vechi alese de Fata Moșneagului din povestea scriitorului Ion Creangă se poate ascunde o comoară. Cei care au citit romanul *Nebunul* a scriitorului Savatie Baștovoi au observat că acel cerșetor nebun, privit cu dispreț de cei din jur, până și de alți cerșetori ce-i furau bucata de pâine primită, nu era altceva decât un sfânt ce a ajutat aproapele. Pe copilul bolnav l-a atins și acesta s-a vindecat, iar laudele miraculoasei vindecări au fost atribuite altei persoane. Niciodată nu trebuie să judeci aparențele. Există posibilitatea ca un om disprețuit de alții, care nu rostește decât câteva cuvinte, cuvinte prin care anunță închiderea sălii de lectură să vadă dincolo de toate învățăturile pe care le primești citind o carte. Și cum nu ar vedea dincolo de disprețul și loviturile celor din jur, din moment ce știe să tacă, să se închidă în propria-i suferință, să își ierte aproapele cu dragoste, iar a doua zi să reușească să-l privească din nou cum lecturează din înțelepciunea acestei lumi.

Mi s-a întâmplat adesea să mă revolt pe cei care au făcut din cerșetorie o meserie. Eram sigură că pot deosebi oamenii nevoiași analizându-le trăsăturile, fiind convinsă că aceștia au demnitatea să nu ceară nimic celor din jur, cu toate că nu au mâncat poate de o săptămână, dar la fel de bine era posibil să mă și înșel. Spun acest lucru, pentru că am văzut oameni cu o situație materială bună scotocind prin gunoiul menajer după pâine. Cine nu-i cunoaște îi compătimizește, dar ei adunau pâine pentru animale și strângeau încă un ban în visteria casei lor. Un timp mi-am interzis să mai ajut pe cineva, până când am observat un om căutând într-un coș situat lângă un magazin alimentar și consumând alimentele deteriorate aruncate de proprietar. În acel moment o lacrimă mi-a scâldat sufletul și mi-am spus că nu pot să-i tratez pe toți cei din jur după aceeași rețetă, după cum nici bolile ce vătămează trupul nu au același leac.

În ziua în care am întâlnit pe acel om nevoiaș mi-am adus aminte de *Prințul fericit* a scriitorului Oscar Wilde. Prințul din povestea lui Oscar Wilde, cât timp a fost în viață a stat departe de durerile lumii, iar după moarte a văzut suferința oamenilor, cu toate că inima din statuia ce i s-a ridicat și

care vedea dincolo de poarta palatului în care a trăit era de plumb. Cu ajutorul unei păsări ce a înțeles valoarea prieteniei și care a rămas alături de prinț sacrificându-și viața, a ajutat mulți oameni aflați în suferință „Adu-mi cele mai valoroase două lucruri din oraș, i-a poruncit Dumnezeu unuia din îngerii săi; iar îngerul i-a adus inima de plumb și pasărea moartă. Ai făcut o alegere cum nu se poate mai potrivită, i-a zis Dumnezeu, pentru că micuța pasăre va cânta pentru totdeauna în a mea grădină a paradisului, iar Prințul Fericit mă va slăvi mereu în orașul meu de aur.”

În momentul în care înțelegi că dragostea, adevărata prietenie, ajutorul ce-l oferi oamenilor din jur te înțelepțește, vei simți în ființa ta o mulțumire, o împăcare cu sine și vei fi mereu fericit.

Ana-Cristina Popescu